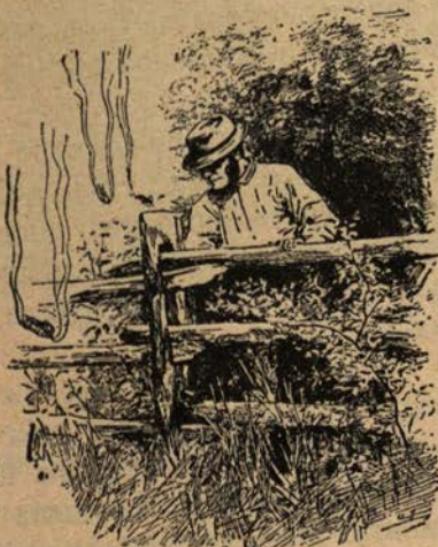

Х. К.

Късна есень

Есень, дълбока есень! Сиво небе, низки, тежки, влажни облаци. Голи и прозрачни оставатъ градините и горите. Всичко се вижда и презъ най-голъмия гъсталакъ, където презъ лътото не проникващо човъшко око. Старитъ дървета отдавна сѫ се оголили, а само по-младите отдеълни дръвчета още запазватъ своите увъхнали жълто-кафяви листа, които блестятъ като старо злато, когато върху тъхъ паднатъ полегатите лъчи на есенното слънце. А колко горди бъха дърветата съ своите ярко-зелени листа презъ пролътъта и колко красиви — съ своята извънредно пъстра премъна презъ ранната есень, когато гората приличаше на истински килимъ съ най-разноцвѣтни багри, съ всички тонове на жълто и червено! Сега земята е постлана съ суhi листа: меки и пухави въ влажно време, а суhi и крехки, когато е студено, така че шумътъ на чо-

Малките паячета отиватъ на зимна квартира
килимъ съ най-разноцвѣтни багри, съ всички тонове на жълто и червено! Сега земята е постлана съ суhi листа: меки и пухави въ влажно време, а суhi и крехки, когато е студено, така че шумътъ на чо-